

HỒI THỨ MƯỜI SÁU

Tứ Di Lão Ma

Thị trấn thành Khai Phong thật sầm uất, người người đông đảo tấp nập mua bán.

Nơi đây cũng là tiện đường cho khách giang hồ dừng chân.

Trong những khách sạn cũng như các tử lâu đều chật chỗ đông người. Song từng lớp người ngựa vẫn loai cuống tả bước vào nội thành tìm khách sạn hay tử lâu, thực điểm.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng gay gắt đốt cháy da người nên thị trấn đã hơi vắng vẻ ngoài đường lộ. Chỉ có trong các tử quán là ồn ào náo nhiệt.

Nhưng dưới ánh mặt trời gay gắt đó, một con huyết mã thả từng bước một gõ đều đều trên đường đá. Một chàng thư sinh với trang phục trắng toát một màu, lưng thắt chiếc sáo ngọc, vân xanh đỏ hiếm có trên đời. tay lại phe phẩy chiếc quạt, như xua đuổi sức nóng như thiêu đốt giữa trưa của mặt trời.

Đến trước một đại tử điểm, chàng thanh niên dừng ngựa tức thì đã có mấy tên điểm nhị chạy ra lân xăn han hỏi mời mọc.

Chàng trao cương cho một tên điểm nhị bảo :

- Chọn thóc tốt và trộn vào một ít mật ong cho con ngựa này ăn trước khi cho nó ăn cỏ non.

Thấy con ngựa quá hùng vĩ và mặt lạnh như tiền của chàng thư sinh chủ nhân nên tên điểm nhị liền dẫn ngựa săn sóc không dám hỏi han điều gì.

Chàng thanh niên bước vào đại tử điểm, đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy bàn nào cũng đầy thực khách.

Chàng hỏi tên điểm nhị :

- Trên lầu còn chỗ không?
- Thừa còn, mời công tử lên trên.

Chàng thanh niên bước thẳng vào rồi đi lên cầu thang bỗng có tiếng xì xầm :

- Ống sáo ngọc và chiếc quạt.
- Mà sao?
- Có thể là hắn.
- Có chắc không?
- Hắn mặc bạch bào, ngay cả đôi ủng nơi chân cũng trắng tuyết.
- Phải làm sao đây?
- Chờ xem động tĩnh hắn hay.

Chàng thanh niên cứ thản nhiên đi lên thang lầu thì không còn nghe bàn tán gì nữa cả.

Lên đến thang lầu này, bàn ghế có vẻ sang trọng hơn và cũng khoáng đạt hơn. Thực khách tuy đông song gian lầu thật rộng rãi nên vẫn còn nhiều bàn chưa có thực khách.

Chàng thanh niên chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ, nhìn được ra ngoài lộ rồi nói với điểm nhị :

- Cho ta thức ăn.
- Rượu không công tử?
- Có, một bình nhỏ nhưng thứ lâu năm.

Điểm nhị vâng dạ rồi nhanh nhẹn rút lui.

Chàng thanh niên đưa mắt nhìn thoáng qua thực khách trong này. Chàng nhận thấy thực khách gồm đủ các hạng người.

Khi đó tên điểm nhị đã bung bình rượu lên đặt trên bàn, thì chàng nói :

- Cứ để đó cho ta.

Chàng tự rót rượu lấy nhắm nhấp chờ thức ăn.

Nhưng chỉ trong chốc lát, thức ăn cũng được đem đến. Một bữa ăn ngon lành lại đến với chàng.

Bỗng chàng liếc nhìn xuống đường lộ thấy lộ nhổ một số người trang phục toàn đen. Chàng lảo bảm :

- Hừ! Lại gặp bọn Hắc Thạch ma động?

Để tránh sự thiệt hại cho chủ quán nên chàng gọi điểm nhị đến trả tiền.

Cũng vừa lúc ấy, bọn Hắc Thạch ma động ùn ùn kéo lên. Chàng bảo nhanh với tên điểm nhị :

- Hãy cất tiền ngay đi.
- Còn tiền thối?
- Cho người luôn.

Tên điểm nhị rút lui lẹ làng thì bọn Hắc Thạch ma động đã tràn đến đứng vây quanh chiếc bàn của chàng thanh niên.

Thực khách thấy có biến nên vội vàng rời bàn ùn ùn chạy xuống tầng dưới.

Riêng những người thuộc giới võ lâm thì vẫn còn ngồi lại bàn nhưng di chuyển xa nơi Đông Bích.

Một lão già dị diện trong bọn Hắc Thạch ma động tiến lên nói :

- Tiểu tử, ngươi có phải là Bạch y thư sinh không?

Chàng thanh niên hừ một tiếng rồi đáp :

- Gần đây ta có nghe Hắc Thạch ma động đã nuôi bọn Tứ Dị Lão Ma, nhưng giờ đây nhìn khuôn mặt nửa đen, nửa trắng của ngươi thì chính là bọn ngươi rồi phải không?

Lão này ngược mặt cười một tràng dài nói :

- Hà! Hà! Hà! Người cũng có mắt đấy, nếu chưa rành rẽ ta giới thiệu đại danh vậy.

Không cần chàng thanh niên có muốn nghe hay không, lão ma vẫn lớn giọng giới thiệu. Lão chỉ từng người nói :

- Đây là lão nhị Tam Sa Thủ Bắc Khâu, có những ba bàn tay thì người hết chạy trốn.

Lão nói tiếp :

- Đây là lão tam Độc Bứ Lưu Tán Nghị thì dầu người có mình đồng da sắt mà trúng phải độc chủ của cục bứ trên chiếc lưng gù đó thì tức khắc tan ra nước.

Lão lại huênh hoan nói tiếp :

- Còn đây là lão tứ Độc Nhỡn Nhâm Tấn lợi hại với song chùy.

Rồi lão cười hắc hắc vỗ ngực :

- Và ta là lão đại Hắc Bạch Diện Mông Điền Hạc sẽ cho người ném ngọn Âm Sát chưởng.

Chàng thanh niên vẫn ngồi điềm tĩnh nhắm rượu mặc cho lão ma huênh thuyên.

Chàng đột nhiên hỏi :

- Đã đủ chưa?

- Hừ! Một lần nữa ta hỏi người có phải là Bạch y thư sinh không?

- Người hỏi làm gì?

- Để đòi nợ.

- Ta nợ người?

- Không nợ ta nhưng nợ Động chủ.

- Nợ Động chủ?

- Đúng vậy.

- Nhưng ta nợ cái gì?

- Miếng ngọc hình bát giác.

- Miếng ngọc hình bát giác?

- Đúng.

Chàng thanh niên nhếch mép cười khi :

- Như vậy lão ma đã biết ta là ai chưa?

- Bạch y thư sinh Đông Bích.

Chàng thanh niên thoáng vẻ ngạc nhiên gất giọng :

- Đúng, chính ta là Bạch y thư sinh Đông Bích.

- Vậy người hãy trả miếng ngọc cho Động chủ.

- Hoài vọng.

- Người dám cãi lệnh?

- Người sẽ thấy.

Lão đại của Tứ Dị Lão Ma nhìn bọn bộ hạ hét :

- Hãy bắt nó.

Lệnh lão vừa ban ra, tức thì hơn mười tên bộ hạ tuốt đao cùng một lượt tấn công Đông Bích.

Chàng vẫn ngồi, chờ bọn chúng đến gần chém xả xuống thì nhanh như chớp, chiếc quạt chàng quét thành một vòng tròn như ánh chớp.

Thật là một cảnh hãi hùng chưa từng thấy. Tất cả hơn mười tên áo đen đều ngã bật trở ra chết một cách khủng khiếp với hàng tràng tiếng hét rùng rợn.

Tứ Dị Lão Ma càng kinh khiếp khi nhìn thấy bộ hạ mình, tên nào cũng bị đứt bụng, cụt tay, chết sắp thành một vòng tròn quanh chỗ ngồi của Đông Bích.

Chàng cất giọng đanh thép :

- Nếu muốn theo bọn chúng, hãy động thủ.

Đại lão dị ma Điền Hạc rít giọng :

- Người đừng khoe khoan, hãy đỡ chưởng.

Lão vừa nói xong là song chưởng đẩy ra một cách im lặng nhưng Đông Bích vung chưởng quay một vòng tròn hóa giải một cách vô hình, chàng quát :

- Hãy ra khỏi đại tửu rồi xuất thủ.

Bị hóa giải chưởng lực, lão đại có phần nao núng nên ra hiệu cho ba lão ma còn lại rồi nói :

- Được lắm! Hãy đi.

Đông Bích chỉ ngại nếu xuất thủ nơi đây sẽ gây thiệt hại cho tửu điểm nên khi nghe chúng nói chàng lập tức phi thân qua cửa sổ bay xuống lộ, làm người đi đường nhón nháo cả lên.

Thấy thế Đông Bích vun vút lao đi nói vọng lại :

- Hãy ra nơi mé rừng phía Nam.

Bốn bóng người phía sau đuổi gấp theo Đông Bích.

Đến một bãi đất trống vắng vẻ cạnh khu rừng, Đông Bích liền dừng chân, thì Tứ Dị Lão Ma cũng đến theo.

Bốn lão ma chia ra bốn hướng vây quanh Đông Bích.

Chàng cất tiếng :

- Các lão ma vẫn còn nuôi ý định xuất thủ cùng ta chứ?

Lão đại bước tới hai bước thủ thế vận công hét :

- Hãy đỡ chưởng.

Tức thì lão ma đầu đẩy Âm Sát chưởng âm thâm trùm lấy Đông Bích, nhưng chàng chỉ vung tay đẩy ra năm thành công lực.

Âm...

Tiếng chưởng phong chấn động rung rinh cây rừng lá đổ. Lão ma đầu bị bức lui ba bước mới đứng vững trong khi đó Đông Bích vẫn an nhiên như thần tượng.

Đông Bích quát lên :

- Tất cả Tứ Dị Lão Ma cùng lên đi.

Thấy nếu không cùng hợp lực tất phải thảm bại nên cả bốn lão ma mặt đầy sát khí trông càng gớm ghiếc cho từng khuôn mặt và thân người dị hợm.

Bốn vị lão ma liên kết lại như một bức thành cùng tiến lên và sau một tiếng hô :

- Giết...

Là tất cả đều đem hết tuyệt chiêu công lực hợp công Đông Bích. Trước khí thế dũng mãnh đó, Đông Bích liền sử dụng Thần ảnh Phi Thiên nhoáng lên đã ở phía sau địch nhân.

Bốn lão ma thấy đều lỡ chiêu, tấn công hụt vào không khí và không thấy bằng cách gì Đông Bích đã lẩn về phía sau lưng bọn chúng, nên hết sức hoang mang.

Đông Bích lại trầm giọng hỏi :

- Tứ Dị Lão Ma, tại sao Hắc Thạch ma động cứ cố công tranh đoạt miếng ngọc bích đó mãi vậy?

- Hừ! thật nguoi quá ngây thơ. Trong giang hồ võ lâm này ai còn không biết là nếu tìm đủ tám miếng ngọc bích hình bát giác đó sẽ nắm được chìa khóa để lấy Bí kíp toàn thư.

- Nhưng Bí kíp toàn thư này của ai?

- Cách đây gần hai mươi năm nó ở trong tay đôi vợ chồng Thánh Kiếm Nam Chánh Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.

- Thế tại sao lại rơi ra ngoài?

- Hừ! Điều đó nguoi hãy hỏi Động chủ Hắc Thạch ma động mới biết được.

- Vậy là các nguoi không biết?

- Cái biết mơ hồ.

- Thế là nghĩa gì?

Lão tam hần học quát :

- Thôi! Hãy chờ chết!

Thân hình gù còng của lão nhoáng lên một màn hơi nước từ sau cục bứu nơi lưng lão vọt ra rải xuống người Đông Bích.

Chàng chỉ ngửi thấy một mùi hôi tanh phải lạng người sử dụng Cửu thức bộ hình đồng thời đẩy chưởng đánh tan vùng nước độc đó.

Cũng trong khi đó, đôi chùy của lão tứ độc nhõn theo thế liên hoàn tấn công vào mé sườn của chàng.

Đông Bích thấy sức chùy thật nguy hiểm định chuyển bộ nhưng lúc đó lão nhị và lão đại cùng hợp công với Tam Sa thủ và Âm Sát chưởng với toàn bộ công lực.

Sự hợp công của Tứ Dị Lão Ma thật hữu hiệu nên đã dồn Đông Bích vào thế tứ bề thọ công.

Trước sự nguy cơ hiểm hóc đó, tức thì chỉ thấy chiếc quạt kỳ diệu của chàng tung ra tuyệt chiêu thì một tiếng la thảm khốc :

- Á...

Và thật không ngờ trong lúc đó Đông Bích lại vút người lên đạp vào song chưởng bước ra ngoài vùng chưởng phong.

Tại đấu trường chỉ thấy ba lão ma mở mắt kinh ngạc.

Vì lão tứ Độc Nhãn Nhâm Tấn bụng bị đứt lìa với cánh tay mặt, đang tiêu thành nước vàng, vì rơi vào vùng nước độc của lão tứ ma Độc Bửu Lưu Tấn Nghị.

Ba lão ma còn lại tóc tai dựng ngược tức giận gầm thét :

- Bạch y thư sinh, người phải đền mạng.

Cả ba liền liên tay sử dụng sáu chưởng phong cùng một lúc, đem hết cả toàn bộ công lực, quyết một mất một còn với Đông Bích.

Đông Bích cũng nhận thấy ba lão ma này khi mà hợp công thì sức công phá thật đáng kiêng dè, hơn nữa nhận thấy mấy lão ma đầu này quá liêu lĩnh nên chàng nghĩ rằng nhân dịp này sử dụng Âm Dương Thiên Toàn chưởng pháp học được nơi Thiên hạ đệ nhất nhân Chung Nhật Sơn ra thí nghiệm để biết công lực.

Nên khi thấy bóng sáu chưởng trùng trùng mạnh như bài hải chụp tới thì chàng liền sử dụng Huyết Quang nhất thức với sức nóng kinh người toát ra từ vùng chưởng quang đỏ như huyết.

Bình... bình... bình...

Chưởng phong thoát ra khi nhiệt đẩy ba lão ma xa hơn ba trượng nằm co quắp lại.

Đông Bích sững sờ vì không ngờ rằng chưởng pháp này quá sức lợi hại mà không dè công lực của mình ngày nay quá mãnh liệt đến thế.

Nhìn ba lão ma bị cháy đen mà lòng chàng vừa thương hại buồn buồn vừa mừng thầm vì đã mang trong người một công lực chưởng pháp khủng khiếp, như vậy mới mong đựng độ với những võ công phức tạp trên giang hồ truy tìm ra thân thể mịt mờ mà chàng có linh cảm là sự bí mật đó phải liên quan đến tám miếng ngọc bích hình bát giác mà chàng đã đeo từ nhỏ sơ sanh.

Chàng thở dài rồi biến người vào mé rừng vì nghe như có tiếng chân người đi lại.

Sau khi Đông Bích ẩn vào mé rừng thì một người đàn bà cũng mặc đồ đen tay cầm miếng ngọc tiêu lướt mình đến.

Bà ta cúi người quan sát thi thể Tứ Dị Lão Ma rồi nhú mày lảm bảm :

- Thật khủng khiếp! Võ công và chưởng lực của kẻ nào đã tử được Tứ Dị Lão Ma này đáng cho Động chủ của ta lo lắng. Ta phải phi báo gấp mới kịp.

Nói xong bà ta trở thuật khinh công chập chờn lao đi.

Đông Bích cũng rời chỗ núp, lập tức sử dụng khinh công như bóng ma chập chờn theo dấu người đàn bà.

Chàng nhủ thầm :

- Như thế này ta đỡ tốn công tìm Hắc Thạch ma động.

Người đàn bà cứ mãi miết đi thỉnh thoảng lại quan sát chung quanh sợ người theo dõi. Nhưng bà ta có ngờ đâu đã bị Đông Bích bám sát mà bà ta vẫn không phát hiện được.

Có nhiều khi bà ta ngồi nghỉ nhưng mục đích là để tìm xem có dấu hiệu nào có người theo dõi không?

Bà ta lại mãi miết đi xuyên núi băng rừng, cho đến khi đến vùng núi âm u thì bà ta dừng lại nhìn trước nhìn sau rồi rẽ sang triền núi bên trái đi lên tới. Khi vào độ hai mươi trượng nữa là cùng đường, trước mắt có một bức vách bằng đá trắng cản lối đi.

Bà ta liền bước đến gốc tùng già, đưa tay phủ lớp lá khô phủ trên mặt đất, để lộ ra phiến đá đen kịt chừng ba tấc vuông. Bà ta đưa tay nâng phiến đá này để vệt qua một bên lại thấy một sợi xích sắt bằng ngón chân nằm dưới phiến đá cũng màu đen.

Cúi xuống lấy dây xích sắt bà ta giật mạnh ba cái.

Coong! Coong! Coong!

Ba tiếng quái lạ nổi lên, bức vách đá khổng lồ vụt nứt ra một khuôn cửa nhỏ, đủ hai người chui vào.

Đông Bích ẩn thân nhìn từng hành động của người đàn bà và nhủ thầm :

- Có lẽ đây là con đường bí mật dẫn vào Hắc Thạch ma động, nếu không may mắn theo chân người đàn bà này thì khó lòng mà truy tìm ra nơi tọa lạc này.

Vừa khi đó, người đàn bà trang phục màu đen lách mình bước vào thì ô cửa đá cũng tự động khép lại.

Đông Bích thấy vậy cũng tiến ra làm lại những động tác mà lúc nãy bà ta đã làm.

Khi ô cửa đá xích mở, Đông Bích lách nhanh người vào thì thấy con đường bên trong là một cái hang ngoằn ngoèo, loang lỗ, chia ra nhiều ngách lăm khe tương tự như tổ ong.

Nhờ chàng theo sát bà ta nên tránh được những bẫy rập hiểm nghèo.

Chàng tiếp tục theo bám sát trong khi bà ta không hề hay biết vì Đông Bích đã đem tuyệt kỹ khinh công nên không gây một tiếng động nhỏ nào.

Chàng lại theo lần vào trong chùng muời trượng, mặt đường lại đổi khác và dốc đá cao lên, bỗng thấy một bụi thềm cao vút chặn ngang trước mặt.

Đông Bích chú trọng quan sát thấy bà ta cứ lồm lũi bước lên từng bậc một.

Đợi cho bà ta đi hết bậc thềm cuối cùng khi thân người bà ta vừa khuất thì Đông Bích liền lần theo đi lên.

Cũng nhờ con đường hầm này có nhiều tảng đá nhô ra hụp vào nên Đông Bích dễ dàng ẩn theo bà ta.

Khi đến hết bậc thềm gồm có ba mươi hai bậc thì con đường liền dẫn vào một đường quanh, hai bên là hang hố và một phiến đá hình tròn che trên đầu như cây lọng khổng lồ. Đông Bích nhìn theo giạt mình, ngỡ là đã bị nghẽn đường hay đã bị bà ta đưa vào cạm bẫy.

Chàng đang lo âu thì người đàn bà này đưa tay sờ vào vách đá, tìm ấn nhẹ vào một viên đá đen tròn, đó là chốt của một cơ quan. Bỗng nghe một tiếng "Coong" nổi lên như tiếng chuông bị vỡ vụn.

Âm ba ngân oong... oong... chưa dứt thì phiến đá hình lọng trên đầu bà ta đã xê dịch mạnh, để lộ một lỗ hổng thông thiên.

Chàng thấy bà ta uốn mình như vành cung vọt mạnh qua lỗ hổng thông thiên.

Đông Bích đứng núp chờ trong giây lát rồi cũng theo lỗ hổng thông thiên vọt lên trên.

Khi rơi xuống mặt đất, trước mặt chàng đã hiện ra mấy dãy nhà san sát nhau. Chàng đưa mắt quan sát thì thấy vùng này là một thung lũng mà chung quanh được bao bọc bởi vòng núi đá đen.

Đông Bích mon men đi vòng về phía mấy dãy nhà đó.

Người đàn bà cũng đã mất bóng, Đông Bích liền trở thuật khinh công tuyệt đỉnh băng người xâm nhập vào dãy nhà phía Đông. Chàng đã thấy có nhiều tên thuộc hạ Hắc Thạch ma động canh gác cẩn mật khắp nơi. Nhưng về hướng chàng lại hình như không mấy chú ý.

Vì vậy chàng cũng dễ dàng hơn lúc xâm nhập vào.

Chàng đến gian đầu của dãy nhà ngang, men theo hành lang vắng lặng bỗng có tiếng người đi tới. Chàng vội tung người nằm rạp trên mái ngói.

Chàng áp tai nghe ngóng bên trong. Bỗng có tiếng trong phòng vọng lên :

- Ngày trước, Thập Tam sứ giả của Hắc Thạch ma động này đã bị tên già Thần ảnh Vương bắt lão sát hại chỉ vì thằng bé Đông Bích có được miếng ngọc bích hình bát giác. Nay thằng bé đó lớn lên và mang danh hiệu Bạch y thư sinh mà võ công nghe đâu cũng khủng khiếp lắm.

Một tên khác nói tiếp :

- Cũng vì vậy mà Động chủ đã sai phái Tứ Dị Lão Ma bắt hắn về.
- Nhưng không hiểu Tứ Dị Lão Ma có làm được việc không?
- Tứ Dị Lão Ma võ công chỉ kém hơn Thập Tam sứ giả chúng ta ngày nay, chứ gấp bội Thập Tam sứ giả ngày trước.
- Nhưng vẫn chưa có tin tức gì của Tứ Dị Lão Ma cả.

- Về phần võ công, có thể tin tưởng bốn lão ma ấy được nhưng chẳng hiểu có lấy được miếng ngọc về không?

- Nhưng hình như Động chủ hiện đang có giữ một miếng thì phải?

- Đúng như vậy!

- Mà theo ta biết thì có tám miếng ngọc nhưng chưa chắc miếng nào thật miếng nào giả hay muốn cần đủ cả tám miếng điều ấy chưa ai biết. Song ta vẫn thắc mắc là Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ tại sao đã có Bí kíp toàn thư mà đem chôn dấu đi lại lưu lại những tám miếng ngọc như chìa khóa để tìm quyền toàn thư ấy.

- Có lẽ cặp vợ chồng đó muốn gây rắc rối cho kẻ khác vậy mà.

Đông Bích cứ nằm im trên mái ngói và khi nghe đến điều này thì tim chàng đập thình thình thật hồi hộp vì chàng nghĩ rằng miếng ngọc tất phải mang nguồn tích về thân phận mình.

Rồi chàng nghe tiếp :

- Câu chuyện này muốn rõ chỉ có Động chủ mới biết câu chuyện hai mươi năm về trước.

Nhận thấy không cần nghe nữa, nên chàng liền phi thân chuyển sang căn nhà kế cận.

Nhưng bỗng có tiếng mở báo động dồn dập, rồi người chạy lăn xăn. Đông Bích vội quay người về con đường cũ nhưng khi đến chỗ phiến đá hình lọng thì chỗ này đã bít lối. chàng loay hoay mãi chưa tìm cách mở ra được thì có tiếng người quát to :

- Người là ai?

Đông Bích khựng lại và quay nhìn ba tên áo đen thì một tên đã hốt hoảng la lên :

- Bạch y thư sinh.

La xong chúng chạy ra ba hướng khác nhau để báo động.

Hiệu báo động dây chuyền và có lẽ đây là lần báo động khẩn cấp nhất mà xưa nay chưa từng có trong Hắc Thạch ma động.

Động chủ Hắc Thạch ma động cùng với ba tên bộ hạ lúc nào cũng đi sát với Động chủ là Tam Đại Hùng và Phó hội đàn chủ là một nữ nhân cùng các cao thủ của Hắc Thạch ma động vô cùng khẩn trương, ai nấy đều nạt nạt chỉnh tề chuẩn bị ứng phó vì họ đoán biết sắp có tai biến không vừa.

Động chủ Hắc Thạch ma động vừa bước ra khỏi phòng đã thấy một tên bộ hạ hơ hải chạy vào tâu :

- Bẩm Động chủ, có kẻ vừa xâm nhập bốn động. Hắn vừa bị phát giác là đã ra tay giết những người ngăn cản, bây giờ hắn sắp đến đây, xin Động chủ liệu định.

Động chủ lửa giận bốc lên ngàn ngọn nghiến răng hỏi :

- Hắn là ai người biết không?

Tên bộ hạ đáp :

- Hấn tự xưng là Bạch y thư sinh.

- Bạch y thư sinh?

- Hấn còn bảo...

Tên bộ hạ áp úng thì Động chủ đã hét :

- Hấn bảo cái gì?

Tên bộ hạ sợ quá nên nói liều :

- Dạ, hấn bảo Động chủ phải ra tiếp rước hấn nếu không...

Tên này lại một lần nữa ngấp ngừng thì đã nghe Động chủ Hắc Thạch ma động quát lên như sấm :

- Nếu không thế nào?

Tên bộ hạ sợ quá nói thật nhanh :

- Nếu không thì hấn sẽ tàn sát và phá phách sạch Hắc Thạch ma động.

Lão Động chủ nghe nói sắc mặt tím bầm, tên bộ hạ lại nói tiếp :

- Thưa Động chủ, hấn bảo Động chủ phải dâng miếng ngọc bích hiện ở trong tay Động chủ cho hấn.

Lão Động chủ lườm tên bộ hạ một cái rồi nạt lớn :

- Nói bậy, bổn Động chủ sẽ trừng trị tên hậu sanh hỗn láo ấy!

Tên bộ hạ thấy Động chủ của hấn tức giận nên cả sợ run lấy bả thối lui hai ba bước lập bập nói :

- Thuộc hạ xin cáo lui.

Lão Động chủ nhướn đôi mày râu rậm to tiếng quát bảo :

- Người hãy lập tức đi mời Thập Tam sứ giả đến đây gấp cho ta.

Tên bộ hạ cúi đầu dạ lia lia rồi chạy đi ngay. Chẳng bao lâu đã có mười ba vị sứ giả đến châu.

Thập Tam sứ giả đứng sấp hàng thành chữ nhất cúi đầu thi lễ, chưa kịp mở lời thì lão Động chủ lên tiếng :

- Tên Bạch y thư sinh mà dám đến đây thì chúng ta đừng khinh thường hấn. Câu Hồn điện cũng tan nát vì tay hấn vậy tất cả hãy chu đáo.

Một tên sứ giả nói :

- Hấn đang phá phách giết chóc phía ngoài, có lẽ cũng sắp xâm nhập vào đây.

Lão Động chủ lạnh lùng đáp :

- Các người hãy yên tâm, bổn Động chủ sẽ có cách đối phó với hấn.

- Nhưng thưa Động chủ, nghe nói công lực của tên thư sinh ấy không vừa.

Lão Động chủ ngược mặt lên trời cười khanh khách bằng giọng ngạo nghễ :

- Ngày xưa vợ chồng Nam Chính Hùng mà cũng phải tuyệt mạng thì nay, thằng bé này ta sẽ sửa trị hấn một phen.

Rồi lão ra lệnh :

- Được, tất cả hãy yên tâm theo ta ra xem thành nhỏ tác quái thế nào?

Nói xong là lão Động chủ nhắm cửa đông môn thẳng tới.

Vừa đi được mười trượng đã nghe văng vẳng có tiếng chuông phong ào ào lẫn tiếng rú kinh hồn.

Lão Động chủ còn đang ngỡ ngàng bỗng thấy mười mấy tay cao thủ của Hắc Thạch ma động, trong số ấy có một nàng áo đen mà Đông Bích theo dấu về đây, hốt hoảng chạy vào. Lão Động chủ chặn lại quát hỏi :

- Việc gì lại kinh hoàng đến thế? Thành nhãi ấy hiện giờ ở đâu?

Bọn này cũng đã có mấy tên bị thương, máu me đầy mình, chân đi khập khểnh. Người đàn bà ấy nói trong hơi thở :

- Bẩm Động chủ, có rất nhiều cao thủ của bốn động đã bị diệt dưới chuông lực quá ác nghiệt của tên tiểu cuồng ma. Hiện giờ tên ma đầu ấy đang tiến về hướng này...

Lão Động chủ quát mắt nhìn bà ta :

- Tứ Di Lão Ma chắc cũng bị tên này sát hại phải không?

- Có thể như vậy.

- Tại sao Ngọc Tiêu bà bà lại không sử dụng ma âm đối địch với hắn xem sao?

Người đàn bà này chính là Ngọc Tiêu bà bà, mà ma âm của bà đã làm khiếp mặt võ lâm. Nên nghe lão Động chủ hỏi liền đáp :

- Nếu sử dụng chỉ sợ ma âm ảnh hưởng đến những người quanh nơi đấu trường mà di hại cho người bốn động nên Ngọc Tiêu này chưa có dịp sử dụng.

Lão Động chủ nhíu mày rồi nói :

- Bây giờ nơi này thuận lợi rồi đó, chúng ta ở sau bức vách kia để người tử thí ma âm với hắn. Nếu có gì, chúng ta sẽ trợ lực cho.

Người đàn bà vui vẻ :

- Cảm ơn Động chủ. Xin người lui gót để tôi đối phó.

Lão Động chủ cùng với Thập Tam sứ giả và mấy tay cao thủ lần thoát vào trong thì có tiếng động :

- Soạt!

Ngọc Tiêu bà bà thất kinh thấy một bóng trắng thấp thoáng. Thì ra Bạch y thư sinh đã từ trên mái nhà nhảy tung người xuống lạnh lẽo nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Đôi mắt Đông Bích sáng quắc quét nhìn bốn phía, chỉ thấy Ngọc Tiêu bà bà thì quát lớn :

- Lão Động chủ đâu? Nói mau.

Ngọc Tiêu bà bà giọng kiêu ngạo :

- Tiểu tử, ngươi biết ta là ai rồi chứ?

Đông Bích nhíu mày lắc đầu :

- Không cần biết.

- Nhưng ngươi phải biết.

- Để làm gì?

- Để ngươi có chết đi đừng trách ta rằng không biết kẻ nào đã đưa hồn mình.

Đông Bích cười ha hả :

- Lão bà, ta là Bạch y thư sinh đây, lão bà định bắt ta nghe điều gì đây, hãy nói mau, ta không nhiều thì giờ!

Ngọc Tiêu bà bà lấy chiếc tiêu ngọc cầm tay rồi nói :

- Âm ma chiếc sáo này sẽ tiễn đưa hồn ngươi về Diêm vương.

Đông Bích cũng lấy ống sáo ngọc ra cười gằn.

- Được lắm, ta sẽ hợp tấu với bà bà.

Thấy chiếc sáo ngọc của Đông Bích, Ngọc Tiêu bà bà thoáng nét giật mình rồi trầm giọng :

- Hừ! Tiểu tử ngươi định dùng âm ba đối địch với ta à!

Đông Bích bình thản :

- Đừng nói nhiều lời, hãy tấu khúc đi.

Ngọc Tiêu bà bà liền bước lui năm bước đưa sáo lên miệng hòa hợp nội công chân lực truyền vào sáo ngọc.

Tiếng sáo vút lên lúc trầm lúc bổng như muốn xé nát thịt da người nghe.

Đông Bích thấy cần phải thanh toán lão bà này nếu không sẽ bị cản trở mà tên Động chủ lủi trốn thì hỏng sự. Vì vậy chàng cũng từ từ đưa ngọc tiêu lên miệng.

Tiếng tiêu của chàng thoát ra như tìm cách len lỏi vào âm ba của Ngọc Tiêu bà bà, nhưng âm ma của bà ta thật hi hữu thế gian, khó có người sử dụng âm luật tuyệt vời như bà ta.

Tuy gặp phải đối thủ, nhưng Ngọc Tiêu bà bà vẫn bình tĩnh điều khiển ma âm lỏng lộn như làm tan nát kinh mạch đối phương.

Tiếng tiêu của bà ta cao dần cao dần như vút tận chín tầng mây xanh nhưng rồi thời gian trôi đi, chân lực của bà yếu dần và trong giây phút đó tiếng sáo của Đông Bích từ đâu đến giờ vẫn quện với ma âm của Ngọc Tiêu bà bà thì đột nhiên chàng sử dụng tấu khúc Tương Âm Diệt Ma mà chàng đã tập luyện trong quyển Âm phổ của Bá Nhược Du Kiến Anh.

Âm ba sáo ngọc của Đông Bích đột khởi như lấn áp ma âm của Ngọc Tiêu bà bà rồi trong phút chốc, tiếng sáo ngọc của chàng vọt lên cao ngất thành thoát một mình.

Tiếng sáo còn lỏng lộn trong không gian trong khi âm ma của Ngọc Tiêu bà bà im bật.

Đông Bích liền ngưng thổi thì Ngọc Tiêu bà bà cũng buông rời chiếc tiêu đánh xoảng xuống mặt đá vỡ vụn. Còn bà ta lão đảo miệng phun ra một búng máu. Bà ta thốt nghẹn ngào.

- Tiểu tử, một đời âm ma của chiếc ngọc tiêu, bây giờ đành chôn vùi dưới âm ba của ngươi.

Bà ta gượng gạo hốt hết những mảnh vụn của chiếc tiêu ngọc rồi bất thành linh thu tàn lực tung về phía Đông Bích gào lên :

- Đây, cho ngươi!

Thật là kinh khiếp, lối dùng mảnh ngọc tiêu để làm ám khí theo thuật Thiên Hoa Lập Vũ phủ chụp về Đông Bích.

Đông Bích khen thâm lối sử dụng ám khí ấy nhưng sức lực không đủ để khai diễn uy lực của nó nên chàng liền lấy chiếc quạt quay một vòng là thu tất cả các mảnh tiêu ngọc vào, chàng hét lên :

- Trả cho ngươi.

Vô số miếng ngọc thoát ra và tiếng Ngọc Tiêu bà bà hét lên :

- Á... á...

Thân hình bà ta bị những mảnh ngọc vỡ ghim đầy, đành ngã gục trên vũng máu sau tiếng hét kinh hồn.

Vừa lúc đó, từ phía sau bức vách dày, lão Động chủ cùng Thập Tam sứ giả xuất hiện.

Lão Động chủ quát mắt nhìn Đông Bích rồi nhìn Ngọc Tiêu bà bà nằm chết thảm khốc. Lão gằn giọng :

- Bạch y thư sinh, ngươi ra tay tàn ác lắm. Bỏ Động chủ sẽ đòi món nợ này.

Đông Bích bước tới hai bước hiên ngang gật gù :

- Hừ! Lão Động chủ, gặp ngươi ở đây thật tốt lắm. Ta cũng có điều muốn hỏi ngươi.

Lão Động chủ gắt giọng :

- Ngươi muốn hỏi gì hãy nói mau, để rồi chết?

Đông Bích gằn giọng :

- Tại sao ngươi cứ nằng nặc đòi cướp miếng ngọc hình bát giác mãi vậy?

Lão Động chủ cười gắt nghèo :

- Ta không hẹp hòi gì, vì những miếng ngọc đó là của Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ.

- Nhưng tại sao các người lại muốn cướp ngọc của người ta?

- Chẳng qua đó là của báu thiên hạ, ai có được nó sẽ làm bá chủ võ lâm.

- Còn lý do tại sao vợ chồng Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ phải hành động như thế.

Lão Động chủ cất tiếng cười sang sảng :

- Chuyện ấy xa vời lắm, ngươi hỏi làm gì.

- Nhưng ta muốn biết.

- Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu người có mặt trước đây gần hai mươi năm thì người sẽ rõ hơn, người sẽ chứng kiến đêm oanh liệt đó nơi đỉnh Băng Sơn.

- Đỉnh Băng Sơn?

- Đúng vậy.

Đông Bích nghe hai tiếng Băng Sơn chợt liên nghĩ đến lúc chàng mười ba tuổi được Ngự Thanh Y Lang đưa ra thị trấn sầm xuân nhưng cũng chuyển đi đó Ngự Thanh Y Lang phải vong mạng, và cái đêm ông ta tâm sự với Túy Hồ lão tử Giang Thượng Khả, chàng đã giả đồ ngủ để được nghe chuyện thì chàng chợt nghĩ :

- Có thể mình và vợ chồng Thánh Kiếm Nam Chính Hùng và Bích Lạc Tiên Cơ có liên hệ với nhau vì ngoại ta lượm được ta trong độc cốc dưới chân đỉnh Băng Sơn trong thời gian đó.

Chàng đang miên man suy nghĩ thì tiếng Động chủ quát :

- Này tiểu tử! Miếng ngọc ngày xưa ở đâu?

Đông Bích nổi giận hầm hầm, rồi chàng thò tay vào túi lấy ra luôn bốn miếng ngọc hình bát giác nói :

- Đây có những bốn miếng.

Lão Động chủ thấy bốn miếng ngọc thì đôi mắt lão mở to với sự thèm thuồng. Hấn quát :

- Người hãy trao đây!

Lão sửa soạn tấn công thì Đông Bích đã hét lên :

- Hãy khoan.

- Tại sao?

Đông Bích cất bốn miếng ngọc bích rồi nói :

- Hiện giờ người có giữ miếng ngọc nào đó không?

- Có! Nhưng để làm gì?

- Để lấy thêm một miếng nữa.

- Phách lối!

Lão Động chủ vừa hét vừa đẩy song chưởng ập vào Đông Bích, chàng tiến lên một bước phát ngang hữu chưởng công tới một luồng kinh lực nặng như núi Thái Sơn.

- Âm!...

Hai luồng chưởng lực tuyệt kỹ chạm nhau gây nên một vùng chưởng phong mù mù. Chỉ thấy thân hình lão Động chủ văng lui một trượng, miệng rỉ máu, còn Đông Bích cũng bị chấn động thối lui ba bước rồi đứng vững lại như thường, đủ biết công lực chàng lúc này dồi dào khủng khiếp.

Lớp bụi mù vừa hạ xuống bởi chưởng phong thì thấp thoáng bóng Thập Tam sử giả thoát ra, thân pháp lanh lẹ vô cùng.

Một tên lớn tiếng nói :

- Động chủ khởi bộn tâm, đã có Thập Tam sứ giả chúng tôi.

Đông Bích mặt đầy sát khí :

- Ngày trước, Thập Tam sứ giả đã bị xóa tên trong giới giang hồ bởi Thần ảnh Vương bất lão, ngày nay chúng bây muốn theo vết xe cũ chẳng?

- Chưa chắc, tiểu ác ma đừng ngông cuồng. Ngày nay không phải là ngày xưa.

- Vậy hãy động thủ đi thôi!

Thập tam sứ giả không chần chừ, liền tung mình lướt vào tấn công Đông Bích. Thập Tam sứ giả này được kết hợp bởi những cao thủ võ lâm của giới tà đạo ma mà lão Động chủ đã chú tâm khuyến dụ chúng về tùy phục Hắc Thạch ma động.

Cũng vì thế nên võ công của bọn này, không phải tầm thường, hơn nữa sự hợp công đã gia tăng uy lực cuộn cuộn nhắm vào Đông Bích.

Đông Bích chẳng chậm một giây, liền vung chiếc quạt ra phản kích.

Qua hơn mười hiệp, Thập Tam sứ giả liền thay đổi chiến thuật, dùng liên hợp chưởng tấn công chàng liên miên bất tận.

Thấy không thể nương tay được nữa, Đông Bích liền vung tay, song chưởng đẩy ra với năm thành công lực tỏa ra tràn đến như nước vỡ bờ để ghình địch.

Ầm... Ầm... Ầm...

Những tiếng nổ rền vang, áp khí chạm nhau làm tung đá bụi mờ mịt cả đấu trường. Đông Bích kêu hự lên một tiếng, bị thổi lui năm bước, miệng rỉ máu. Trong lúc đó cả Thập Tam sứ giả chỉ lác lác đứng nguyên tại chỗ.

Chàng thâm nghĩ :

- Không ngờ ta khinh địch suýt nữa phải mạng nguy.

Bỗng nghe tiếng cười đắc ý của bọn Thập tam sứ giả. Một tên trầm giọng hỏi :

- Nếu người biết sự lợi hại của Thập Tam sứ giả thì hãy giao những miếng ngọc hiện có lại cho Động chủ thì chúng ta sẽ tha chết cho người.

Đông Bích nổi giận quát âm lên :

- Bọn ma đầu. Các người sẽ chết, chớ nên tự đắc.

Lời nói vừa dứt, chưởng pháp Đông Bích đã đánh ra với bốn chiêu thuộc bốn loại chưởng pháp khác nhau nhưng đều mang một sức công phá khủng khiếp.

Chưởng phong hai bên vừa giao nhau, thì áp khí tại đấu trường xoáy tròn từng đợt một như cơn bão lốc.

Theo lớp chưởng phong đã có bốn tên trong Thập Tam sứ giả văng tuốt ra xa có hơn mấy trượng nằm yên bất động.

Vừa lúc đó bỗng nghe tiếng quát lạnh lạnh :

- Tiểu ác ma. Bọn Động chủ sẽ thí mạng với người.

Câu nói vừa dứt là chưởng phong ùn ùn nổi lên như ngọn gió lốc phủ trùm Đông Bích. Chẳng những thế mà bọn Thập Tam sứ giả còn lại cũng lệ làng tung chưởng hợp

công từ bốn mặt. Đông Bích lần này cả giận nạt lớn, ngâm vận nội lực tung ra mấy chiêu sát chưởng đẩy bật bọn Hắc Thạch ma động dạt về một phía, miệng người nào cũng rỉ máu.

Thấy nguy cơ, lão Động chủ liền đưa mắt ra hiệu cho bọn môn hạ rồi bất thành linh đánh một chưởng với toàn bộ công lực vào Đông Bích.

Sau một tiếng nổ vang, cát bụi lẫn khói mờ từ phía bức thành tỏa ra nghi ngút. Đến khi nhìn lại tại đấu trường, tất cả bọn Hắc Thạch ma động đều biến mất. Chàng vội đuổi theo về phía gian nhà trước mặt.

Nhưng khi chàng mãi miết chạy lọt vào một gian nhà đá rộng mênh mông thì bỗng cái cửa chính đóng sầm lại bằng một cửa sắt dày.

Bỗng một tiếng cười lồng lộng vang lên với giọng nói của Hắc Thạch động chủ :

- Bạch y thư sinh, nơi đây là mộ chôn của người. Người chết đi hãy đừng oán trách Động chủ Hắc Chương Ma Vạn Quân.

Giọng nói oang oang tự đắc :

- Chỉ trong hai khắc nữa người sẽ chết ngạt trong gian độc lao này.

Tiếng nói đột nhiên dứt hẳn thì khói độc tỏa ra khắp bốn góc phòng, trong chốc lát độc lao đã trở nên mù mịt.

Tuy không sợ độc khí, nhưng Đông Bích thâm nghĩ :

- Nếu ta không ra khỏi độc lao này thì bọn chúng sẽ tiếp tục giở trò ma giáo khác.

Cũng vì vậy, chàng lập tức vận công sử dụng Huyết Quang nhất thức, đẩy sức nóng đốt đỏ cánh cửa sắt, nhưng không làm sao cho cánh cửa sắt ngã ra, chàng liền sử dụng Âm Dương Thiên Toàn chưởng đẩy ra với mười thành công lực.

Bùng... Bùng... Bùng...

Tiếng chưởng phong chấn động vang rền, nhức óc rồi bao nhiêu khói độc cuộn cuộn xoáy về cửa sắt đã bị đánh ngã.

Đông Bích lần đầu tiên sử dụng chưởng pháp này và thấy sự kinh khiếp của nó mà nhủ thầm :

- Pho chưởng pháp Âm Dương Thiên Toàn thật quá hãi hùng. Từ nay, vạn bất đắc dĩ lắm ta mới sử dụng đến nó.

Tự hứa với lòng như vậy rồi, Đông Bích vội thoát ra ngoài thì đã thấy bóng Động chủ Ma Vạn Quân và môn hạ lão ta thấp thoáng sau mấy dãy núi đá đen mất dạng.

Đông Bích thấy tứ bề vắng lặng nên chàng nghĩ rằng có đuổi theo bọn chúng cũng không được nên chàng định quay người bước ra, nhưng lúc đó chàng thấy một con đường lớn ở phía trước và trên hai chiếc cột bằng đá đen có một cái bảng cũng bằng đá ghi rõ mấy chữ "Hắc Thạch ma động".

Chàng nghĩ thầm :

- Ô! Con đường lúc ta vào là một con đường hầm bí mật của chúng rồi. Và con đường chính là đi từ thung lũng ngoài kia vào.

Chàng do dự rồi quay trở lại con đường bí mật mà xác chết của bọn Hắc Thạch ma động còn rải rác lúc nãy bị chàng hạ sát còn lại nơi đó.

Đông Bích liền phá hết những đường cơ quan thì những tiếng nổ long trời lở đất từ đường hầm phát ra.

Rồi chàng quay trở lại phóng lửa thiêu hủy hết những dãy nhà nơi đây.

Ngọn lửa cuốn lên ngất trời, cháy rụi mọi cơ cấu của Hắc Thạch ma động...

Đông Bích quay người bước đi và khi nhìn thấy bảng đá khắc tên của động này thì chàng tung ra một chưởng phá nát thành bụi cám.

Hắc Thạch ma động từ đây đã xóa tên trên chốn giang hồ.

Đông Bích nhắm hướng thung lũng tung mình chạy đi...

o0o